

LBRIS

We know
books

ALAIN T. PUYSSÉGUR

PISICILE DE LA CONACUL

CASTLECATY

VOLUMUL I

TOAMNA ASPIRANȚILOR

PROLOG

ÎNTUNERIC, ȘOAPTE ȘI VRĂJI

Încăperea era cufundată în semiîntuneric.

O atmosferă de taine și secrete domnea înăuntru.

Nimeni nu mai pusese etichete aici de multă vreme. Nimeni nici măcar nu își mai amintea de existența acestui loc.

Aproape nimeni.

Două umbre se mișcau discret. Una, felină și acoperită cu păr, studia pentru a suta oară vraja pe care o notase în cartea uriașă de vrăjitorie. Cealaltă, de trei ori mai mare, un automat humanoid făcut din lemn, metal și mecanisme, scoțea un scârțâit, desenând cu creta pe jos.

– Nu mai tremura atâta, Ostan! se enervă felina, cu urechile lăsate în jos.

Avea o voce care suna a iarnă, cu accente de gheață spartă.

– Nu pot! Închipuie-ți dacă ne prinde cineva...

– Dacă o ții tot așa cu gălăgia, nu o să fie nevoie să-mi închipui!

Ici și colo, ardeau lumânări negre, alungând întunericul și umezeala. Flăcările lor slabe aruncau lumină peste urmele albe pe care Ostan se încăpățâna să le deseneze în ciuda tresăritului. Îmbinate într-un mod complex, liniile înconjurau o arcă din piatră ce se ridica în mijlocul încăperii. Structura, înaltă de vreo doi metri, părea veche de când lumea, și cu totul acoperită de praf.

– Hai, grăbește-te! se răsti felina.

Își agită labele, în timp ce cartea se ridică și dispăru în aer.

– Nu mă mai stresa! Este insuportabil pentru șuruburile mele!

Pe dalele cenușii, Ostan desenă un ultim simbol. Își privi opera și, fără să-și dea seama, își lipi creta de tâmpla de lemn, gânditor. Dădu ocol cercului ca să se asigure că nu a uitat nimic.

– E gata! spuse el, în cele din urmă.

Corpul îi scoase un clinchet de ușurare.

– Ai fi putut să-ți dai mai mult silința și să faci un cerc mai rotund!... Dacă explodez când spun vraja? Dacă un demon se simte insultat și mă face fărâme?

Ostan își stăpâni o serie de noi tremurături, fixând cu privirea liniile stângace înșirate pe jos.

– O să meargă! încercă el să-l asigure, învârtind bucata de cretă între cele opt degete groase ale sale din lemn și metal.

Pe jos, liniile albe sclipiră cu reflexii roșii. Cercul de incantație era aproape gata.

– Vezi? Totul e în regulă.

Vocea lui Ostan îi trăda propria-i surpriză. Stăpânul său aținti asupra lui o privire ucigătoare cu ochi ceacări. Cel stâng era de un verde boreal, celălalt complet negru, ca un puț de întuneric în care nu se reflecta nimic. Mormăi de formă, după care se așeză în fața arcei, în mijlocul cercului, și se concentra.

Una dintre gheare îi alunecă pe sol, schițând simboluri cu o viteză uluitoare. Sub laba sa, apăreau și dispăreau forme, proiectând lumini albastre succesive. Erau rune de putere, care permiteau activarea cercului de incantație desenat de automat. Când a terminat, desenul se făcuse purpuriu și strălucitor.

Asta nu îl surprinse pe Ostan. După ce își duse sarcina la bun sfârșit, se apucă să își ungă unul dintre mecanisme ca să-și omoare timpul.

Felina murmură vorbe de neînțeles. Coada lungă și păroasă bătea ritmul cuvintelor. Flăcările lumânărilor tremurară la adierea unei brize venite de nicăieri. Aerul deveni mai greu. Mustățile motanului tresăriră, iar șuruburile lui Ostan încremeniră.

Praful prins de arca de piatră dispăru într-o scuturătură. Se formă un vârtej, în care apărură doi ochi incandescenti.

Era un demon.

Ostan își înăbuși un geamăt. Celălalt stătea mai drept ca niciodată.

– *Dacă dorești să iei sau să primești, șuieră demonul, trebuie să începi prin a oferi...*

Pentru ca vraja să funcționeze, trebuia sacrificat ceva.

Din câteva mișcări cu ghearele, pisica făcu să apară două sfere roșii de culoarea sângelui. Ochii lui Ostan, un amestec de șuruburi, de sticlă și metal, sclipiră mai tare ca de obicei. Sferile zburară în direcția creaturii care le înghiți, deschizând gura larg.

– *Ofranda este acceptată.*

Apoi demonul explodeă. Praful se împrăștie prin încăperea, iar pe pietrele prost cioplite ale arcei apărură dungii roșii.

– Funcționează! se bucură Ostan.

Era gata să bată din palme, dar dispoziția stăpânului său îl opri brusc.

– Liniște, cap de fierătanie! îi șopti el, lăsându-și în jos urechile de furie.

Felina mormăi o ultimă incantație și sări ca să atingă piatra centrală din vârful arcei, care strălucea mai tare decât celelalte. Era ultima etapă, prin care se pecetluia vraja.

Toată încăperea fu scaldată într-o lumină roșie.

Apoi se așternu din nou întunericul.

– Ce? Asta-i tot? spuse Ostan, dezamăgit. Dar... ți-a ieșit vraja?

Pătrunse în cercul de incantație scărpinându-se în cap, apoi dădu ocol arcei. O dată. De două ori. Stăpânul său rezistă ispitei să-l facă să explodeze, într-atât i se părea de stupid.

– Bineînțeles că a funcționat! se răsti el. Uită-te în mijlocul arcei.

Într-un concert de scârțâieli, Ostan își aproprie fața mânăjită de cretă. Ochii mecanici i se mijiră.

– Ce? Asta?

Un bulgăre de lumină, de mărimea unei cireșe, levita în centrul arcei. Prea ocupat să tremure în fața demonului de praf, Ostan nu îl văzuse apărând. Întinse degetele groase, nerăbdător să îl apuce.

– Nu-l atinge!

Felina incantă mai repede decât fulgerul. Un val de energie zgudui automatul care trebui să se mulțumească cu uita-tul la lumina gingașă, aproape lipindu-și fața de ea. Era cuprins în egală măsură de curiozitate și îndoială.

– Ești sigur că nu ai greșit pe undeva? Nu-i mare lucru, chestia asta...

Motanul se apropie și el, sărind pe umărul servitorului său. Pupilele ochilor i se îngustară în timp ce bulgărele de lumină se reflecta în ele.

– Sunt sigur, spuse el. Totul a funcționat.

– E cam mic pentru un portal, nu?

Sâmburele de lumină scuipe bule cu miros sărat. Tresărind, Ostan fu cât pe ce să facă felina să alunece de pe umărul său lustruit.

– Acesta este nucleul portalului. O să crească, o să crească și o să tot crească, apoi va deveni un portal!

De data aceasta, din centrul arcei ieși o adiere de aer marin.

– E mirosul Celeilalte Lumi? întrebă Ostan.

Își mișcă nările făcute din șaibe din lemn, ca să poată mirosi mai bine.

– Da! Cu cât portalul va crește, cu atât mai mult va provoca dereglări în jurul lui.

– Ce fel de dereglări?

– Imposibil de știut, dar trebuie să facem tot posibilul ca să păstrăm acest loc cu tot cu secretele lui.

Ostan aprobă dând din capul greu, într-un clinchet sacadat.

– Nu te temi că Sanctumancia ar putea percepe vreo ceva? Pisica își ciuli urechile și afixă un aer provocator.

– Nicio șansă. Cu probele și sosirea noilor Aspiranți, or să aibă alte griji pe cap. Hai, să plecăm. Am tras prea mult mâța de coadă pe aici.

Stinse lumânările cu un mârâit urmat de zgrepțanat cu ghearele pe piatră. Cercul de incantație se volatiliză.

În încăpere rămase doar un licăr slab, suspendat între pietrele arcei.

Cu câteva etaje mai sus, Conacul Castlecatz, unde generații de pisici au studiat artele oculte, era pe punctul de a începe un nou an.

CAPITOLUL 1

PLĂCINTĂ ȘI ÎNTÂLNIRI

O cioară brăzdă cerul.

Scoase un croncănit care se lovi de ramurile îngălbenite ale copacilor.

Kovhan tresări, se uită la pasăre cum se îndepărta și își mușcă buza. De neliniște, șfichiuia aerul cu coada. Țopăsacul care îl însoțea, o traistă pusă pe două labe mecanice, tresări, urmărind mișcarea. Tânărul motan lungi pasul, căci nu avea chef să ajungă în întârziere, și cu atât mai puțin să se întâlnească cu cine nu trebuie.

Cărarea pe care înainta șerpuia prin mijlocul pădurii Orkale, cu o reputație tristă. Era genul de pădure pe care o auzai urlând noaptea și care, chiar și în miezul zilei, era doar

un bârlog de șoapte și întuneric. Doar câteva pisici se aventuraseră prin ea; cele care se întorseseră nu mai aveau toate mințile în cap. Sau toată blana.

După o curbă, se auzi un zgomot de roți. Kovhan nu apucă să se ascundă când apăru un catâr mecanic vechi, cu spatele încărcat de saci de toate mărimile. Un cotoi bătrân, cu blana roșcată care lucea în soarele zorilor, trândăvea pe capul mașinăriei. Abia după ce căscă larg îl zări pe Kovhan și își opri brusc bidiviul.

– Hei! strigă acesta, ridicându-se în șezut.

Agită într-o labă bățul de bambus cu care mâna mecanismul mașinăriei sale. Cu cealaltă, își cocoță pe vârful botului pârșos o pereche de lentile groase, prinzându-și niște chingi mici din piele de urechi.

– Ei drăcie! Chiar și cu ăștia, văd ca într-o oală! afurisi el, agitându-și binoclul. Cine-i acolo?

Kovhan îl recunoscu pe Aloupie, maestrul bucătar din sat. Ca de fiecare dată, acesta se întorcea de la o livrare materială din satul vecin.

– Sunt doar eu! strigă tânărul motan.

– „Doareu“? Nu cunosc niciun Doareu!

Motanul cel bătrân își făcu catârul să înainteze. Își miji și mai tare ochii care se făcură două linii în mijlocul blănii prost pieptănate.

– Sunt eu, Kovhan, bucătare Aloupie!

– Kovhan! M-ai băgat în boale de frică, bandit ce ești!

Aloupie se duse lângă el, profitând de cei câțiva metri care îi despărțeau să-și sufle mucii într-o bucată de cârpă de pe bidiviul lui metalic. Creatura nu se clinti. Cel mult se mulțumi să scoată un scârțâit exasperat de șuruburi.

– Nu-i un loc unde să te întâlnești cu cineva! continuă bătrânul motan. Mai ales de când s-au trezit sovykii...

Kovhan tremură la numele acestor creaturi îngrozitoare.

– Ce faci aici, micuțule?

– Mă duc la Conacul Castlecatz!

– E drept că probele au loc azi! Dar tu...

Aloupie se uită la solzii care ieșeau din blana dungată a lui Kovhan. Reflexiile soarelui încercau în zadar să se prindă de ei, aceștia fiind mai opaci decât cărbunele.

– Mă rog, vreau să spun că tu...

Bătrânul motan nu mai găsi nimic de zis. Cel puțin ținu pentru el gândul care îi trecuse prin minte. În loc de asta, își

scărpină mustața, apoi căută într-una dintre pungile legate pe spatele catârului.

– Uite, spuse el, ia asta! Pentru drum!

Kovhan prinse la limită pachetul mititel. Era călduț și mirosea dumnezeiește.

– E o plăcintă de casă cu raci, îi explică mândru Aloupie. O rețetă secretă, da, da! Cea mai bună pe kilometri întregi de jur-împrejur.

Văzând untul care îmbiba ambalajul de hârtie, Kovhan nu se îndoi nicio clipă. Își linse botul.

– Mulțumesc, Aloupie!

– Ei! O nimica toată. O să ai mai multă nevoie decât mine de ea!

Bătrânul bucătar se bătu peste burdihanul rotund și păros. Apoi se uită la Kovhan cu o privire serioasă, în timp ce acesta își punea plăcinta în țopăsac.

– Să nu te lași păcălit, auzi tu, băiete?

– Hă? tresări acesta ridicând botul.

– Nu știu, e cel mai bun sfat care mi-a venit. Dar vreau să cred că o să ai nevoie și de asta!

Kovhan se uită la bucătarul Aloupie plin de curiozitate. Chiar era o pisică atipică.

– Hai! Mișcă! Îmi stai în cale și am mult de mers!

Catârul se apropia periculos de pădure. Îl îndepărtă imediat, aruncând priviri îngrijorate înspre trunchiurile copacilor.

– N-am chef să dau peste vreo dihanie afurisită.

Aloupie învârti câteva mecanisme sub pânza plină de mucii a bidiviului, pornind din nou la drum, cu un tremurat al mașinii.

– Și pot să te asigur că nici tu! îi strigă acesta lui Kovhan. Nu mai sta acolo țeapăn ca un pateu uscat! Șterge-o!

Cu un semn din labă, Kovhan îi mai mulțumi o dată bucătarului, apoi se puse în mișcare.

Pricepea el prea bine.

Aloupie se abținuse să spună ce credea el despre proiectul lui de a fi primit la Conacul Castlecatz. Aproape că era o milostenie din partea sa. În sat, toți au râs de el. Și nimeni nu l-a susținut în hotărârea luată.

Nici măcar părinții.

De altfel, mai ales părinții. Au fost primii care au încercat să-l descurajeze. În special mama lui, Elara, despre care ajunsese să creadă că singurul ei scop în viață era să-și țină lângă